

עמי ישב בבית הקפה שבקרן הר-חובות; ומסיב היה כמה זוגות משוחי חים בנייהם על ספל קפה, כוס מיץ תפוזים, גביע גלידה.

עמי היה יושב בודד עם ספל הקפה, המכוסה קצפת, שלו, כוחש את הסיר כר שבקרקעית הכוס, מקשיב באוזן אחת לטרטורי המארש הצבאי שבקצ מתבת הרדיו שבתחתית בית הקפה, משקיף חוצה אל עבר הרחוב ההומה מאדם, שמכונות מהדורות החליקו עליו חרישית, פיגום בנין שעמד בבנייתו, הסיל צלו, שבא מעמודי פנסי רהוב שבקרוב, משונה, מעוקם ושבור כמס גרות וסולמות הספסלים שעליו, לפניו.

עצי מחט של חזית הבנין היו משמיעים מדי פעם, מפריעים את שאין הרחוב, קולות הקשה מתכתיים — עדות לאצטרובלים המתקעים בין הענפים.

מכונת כתיבה ממשרד שבאחת הקר מות מעל לבית הקפה הודיעה בתחוק עצבני על פקיד המאחר שבת.

יללות חמול וזעקות חתולה, מאחת החצרות, בישרו את התחלת הליל.

אורות ניאון שבמעלה ברחוב היו מהבהבים ומביריקים בזום חשמלי שב-הם:

קפה-בר-מסעדה. קפה-בר-מסעדה.

אוטובוסים עם מנועי דיזל, מכונות משא בעלות בלמי אוויר, שעברו בח ריקה באחד הרחובות הקרובים, שיו יחד עם הכלב, הצולע על רגלו הר-ביעית, שנכנס לבית הקפה, רטוב שער ושמוט אוזנים, מבח צרודות ומטלטל זנבו, השלמה לתמנת הורות שבערב.

*

שחזור בו עמי מסקירת סביבתו ראה נערה יושבת מולו.

מדור ההגדרות שבמחו קבע, מייד — ללא מחשבה שנייה: נערת משול-שים.

פנים שלה היו משולשים: מצח רחב, לחיים משוכות אל סנטר צר. גוף שלה היה מורכב שני משול-שים, אחד על גבי השני: כתפיים רחבות, אתלטייות כמעט, שנסתיימו במר תן צרה ביותר ואחר ירכיים עבות כל שהוא שנתחדו לעבר הקרסוליים.

היתה נתונה בחולצת ספורט מל-בינה, צחורה ביותר, שהבליטה גורתה ובחצאית חום-בהירה, רחבה. מתחת לגבות נאות וריסים ארוכים שוטט מבט עינים שבבותיהן חומות מכל חום.

*

עמי פתח את מכשיר הקשר. עיניים אפורות-ירוקות שלו החלו משדרות:

„הלו נערה. הלו נערה.“

עיניים חומות ענו, מוטרדות כמעט:

„מה אתה רוצה? מה אתה רוצה?“

„להכיר אותך. להכיר אותך.“

עמי ישב בבית-הקפה לבדו. ופתאום הרגיש בה. הם יצאו לטייל. והנה נוכח עמי כי בקשותיו מתמלאות.

„אני רק ממלאת את רצונך, עמי.“

אחר היו יושבים באותה חורשה, כמעט ואינם משיחים. פתאם פתחה הנערה בקול צלול, נעים ורך אך קשה ומריר כאחד:

„אחרי כן פתח איוב את פיהו, ויקלל את יומו. ויען איוב ויאמר:

יבאד יום אוולד בו, והלילה אמר הורה גבר. היום הוא יהי חושך. אל ידרשוהו אלוה ממעל ואל תופע עליו נהרה. יגאלוהו חושך וצלמוות, תשכן עליו עננה, ובעתוהו כמירי יום. הלך לה הוא יקחהו אופל, אל יחד בימי שנה, במספר ירחים אל יבוא. הנה הלילה הוא יהי גלמוד, אל תבוא רנה בו. יקבוהו אוררי יום, העתידים עירר לויתן. יחשכו כוכבי נשפו, יקו לאיר ואין, ואל יראה בעפעפי שחר. כי לא סגר דלתי בסני ויסתר עמל מעיני...“

הפסיקה.

עמי, צמרמורת, רגש של אי-נוחות עברו בו:

קללתו של איוב וקודם לכן — „אני רק ממלאת את רצונך, עמי.“ והשיחה שהיתה להם בראשיתו של ערב, מלוי בקשותיו של אדם העתיד למות.

נחרד, תפש בנערה. היתה בין ידיו, חמה וטובה.

לא. מקרה הוא.

*

מחוגים מרוחים זרחן שעל גבי לז-חית השעון התוו זוית ישרה, רבע לפני שתיים עשרה.

„את רואה, כרצונך. איזה יופי, איזה הוד, הנה, מימין — העמודים של תחנת השידור הצבאית, לשעבר, בבית-גילה. ממולנו — פרושה העיר. רואה את החומה המתבלטת בלילה? את המכונות הנוסעות לאורך המלך גירג, לתוך בקעה עלית, בואכה תל-פיות? את בנין הנציב המואר כלו? את מגדלו הרם של בנין הצעירים הנוצ-רים? כמה יפה העיר הזאת. כמה אני אוהב אותה.“

מחוגי השעון היו זזים בעצלנות, סוגרים את הזוית שביניהם.

כרצונך שלפה חפיסה:

„רוצה סוכריה?“

נטל אחת, עגלגלה, דביקה ביותר. בלעה, הציץ בשעונו, השעה היתה חצות. פעמונים החלו מדנדנים ממרח-בי העיר ובנותיה. ינשוף חלף בענפי העצים.

פתע הרגיש שלא בטוב. עשתונו-תיו קהו, הבין את שארע זעק:

„כרצונך, מה עשית?“

הנערה קמה, נערה חצאיתה, היטיבה שצרה, פנתה לגוסס:

„כרצונך.“

ואו אמר עמי:

„איזה ערב.“ נסתכל בירה מלא שמעל, בכוכבים שנורעו בשמים, בנערה המוחזקת בהיקף זרועו.

כאלו בקשתי נערת-חלום... ובקי שתי נתמלאה.“

כרצונך גלגלה בבות חומות ברקען הלבן, שאפה אוויר לנחיריה, גחכה:

„אתה יודע, עמי, מדוע קראו לי הורי כרצונך? כשנולדתי לא יכלו אבא ואמא לבוא לכלל דעה אחת בענין שמי. ישבו, דנו ביניהם, לבסוף נתפטר רו — אם אין השם כרצון האם, אם אין השם כרצון האב, יהא השם כר-צונך — כרצון כל איש ואיש. ואחר — וכאן נתנמך קולה, וצטלל, לחש: „נתגלה דבר פלא. כל שאיש בקש בנוכחותי — נתמלא. כשמי — כן אני כרצונך.“

נאלמה. בבות חומות חזרו לנוח בין ריסים מארכים, שניים לבנות נחשפו עם ששאפה אוויר.

המשיכו בהליכתם, והמותן בנדנור-דה הקצוב.

*

עמי לא הגיב. אך פתע פרץ ב„בא-מת?“ לגלגני, משתחך, מהול רחמים. „כרצונך, את מותק של נערה, אבל ששמך חודאי שאינו כרצונך, וכל שכן אל תנסי לשבק עלי. כבר ברור לי שאין רצון אדם המובע בנוכחותך מת-מלא.“

כרצונך לא ענתה דבר, רק שקצב תנודות מותנה הוחש כעין מעשה פרי-אות, וירך חמה שלה דבקה יותר לירכו של עמי.

*

בהמשכו של ערב נסבה שיחתם על רצון אדם לפני מותו.

עמי הרחיב:

„אם הייתי יודע שאני עתיד למות, רוצה הייתי להספיק פעם אחרונה לקרוא או לשמוע את קללת איוב את יומו, להשקיף על פני ירושלים של לילה ולש-כב עם נערה — ולמות הייתי רוצה — בחצות הלילה.“

בחצות הלילה בדיוק, ברגע שאינו של אתמול ושאינו של מחר. עם צל-צול פעמונים מכנסיות שבעיר, המבשר-רים את קצו של יום אחד ואת לידתו של יום אחר.“

„כרצונך.“ אמרה הנערה.

*

לסימו של ערב עלו לבית הכרם.

*

שכבו צמודים זה לזאת כשהעיר המוארת באלפי אורותיה למרגלותיהם, צפורי לילה מצוחחות מאישם, כוכבים-ססים במרום ונופלים. עמי הדק אותה אליו, לוחש לאזנה: „נערה, את נהדרת. את עצומה.“ והיא:

הבריקו האפורות-ירוקות בחוצפה, בלטיפה, בבקשה.

הקשר נפסק.

הנערה הסיטה את כסאה, קמה ממ-קומה, הזיחה חצאיתה על מתניה, היר-טיבה צורתה — חלפה באצבעותיה בשער חום-כהה מקורזל שלה.

בחיוך, בעיניים מפזזות, בצל צלו של סומק בלחיים, לקחה מקומה מיל-עמי.

„שמי — כרצונך.“

עמי נתבלבל:

„מה שמך?“

„כרצונך.“

„אה, צחק: „שושנה? עדה? נירה? לאה? ראוונה?“

„לא“ — נתחייכה רחבות. „פשוט — כרצונך. זה שמי: כרצונך. אתה יודע: כף-ריש-צדי-ואו-נון-כף.“

„אהה, הבנתי.“ עתה היה תמה ביותר.

אחרי פתיחה זו היו שותקים כמה דקות עד שכרצונך פתחה ואמרה:

„בוא נצא. החום מעיק. נסובב בחו-צות. קריר יותר שם.“

*

היו. בחוץ. זרועו של עמי היתה כרוכה סביב מתנה הצרה של כרצונך, שהיתה מתנודת קצובות.

צעד אחד קדימה ונדנדו המותן.

צעד נוסף קדימה ונדנדו המותן.

באין דברים ירדו במורדו של רחוב, לעבר ככר הקולנוע, שצבור הצופים, שהיו עתידים להכנס להצגה ראשונה, נצטופף בפניו.

המשיכו לעבר רחובות שקטים יו-תר, ריקים מאדם, המביאים הד שפיל-מאחד הבתים, קולו של ברו מפטףף באחת החצרות, וחורים לדממתם.

*

